

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CHRISTINA DALCHER

VOX

UNU

Dacă mi-ar fi spus cineva că într-o singură săptămână aş putea să înlătur Mișcarea Pură, pe președinte, precum și pe rahatul acela incompetent de Morgan LeBron, nu aş fi crezut. Dar nici nu l-aş fi contrazis. Nu aş fi spus nimic.

Am devenit o femeie a vorbelor măsurate.

În seara asta la cină, până să îmi rostesc ultimele silabe pe ziua de azi, Patrick se întinde și atinge dispozitivul argintiu din jurul încheieturii mele stângi. Este o atingere ușoară, de parcă ar împărtăși durerea sau poate pentru a-mi aminti să păstrez tăcerea până când contorul se resetează la miezul nopții. Această magie se va întâmpla în timpul somnului meu, astfel că voi începe ziua de marți de la zero. Contorul fiicei mele, Sonia, va face la fel.

Băieții mei nu poartă contoare.

La cină, sunt cu toții angajați în pălăvrăgeala lor obișnuită despre școală. Și Sonia merge la școală, deși ea nu irosește niciodată cuvintele discutând despre zilele ei. La cină, printre îmbucăturile unei tocane simple pe care o

gătesc din memorie, Patrick o întreabă despre progresul pe care l-a făcut în economia gospodăriei, educație fizică și cursul nou de contabilitate simplă pentru gospodării. Își ascultă profesorii? Va avea note bune semestrul acesta? El știe exact ce întrebări să pună: cu un răspuns simplu, închis, care necesită doar o încuviințare sau o clătinare din cap.

Privesc și ascult, apăsând cu unghiile atât de tare în carnea palmelor, încât las urme. Sonia încuviințează atunci când se cuvine și își încrețește nasul de fiecare dată când micii mei gemeni, neînțelegând importanța întrebărilor cu „da” sau „nu” și a seturilor cu răspuns finit, o roagă pe sora lor să le povestească și lor cum sunt profesorii, cum sunt cursurile, ce materie îi place cel mai mult. Atâtea întrebări cu răspuns deschis... Refuz să cred că ei nu înțeleg, că o provoacă, tachinează-o cu ajutorul cuvintelor. Dar la unsprezece ani sunt destul de mari încât să priceapă. Și au văzut ce se întâmplă atunci când folosim prea multe cuvinte.

Buzele Soniei tremură în timp ce se uită de la unul la altul; rózul limbii tresaltă pe marginea dinților sau poate buza de jos e umflată, o parte a corpului cu o minte proprie, unduindu-se. Steven, băiatul cel mare, întinde o mână și îi atinge gura cu degetul arătător.

Le-aș putea spune ce vor să știe: toți bărbații în fața claselor acum. Un sistem unidirecțional. Profesorii vorbesc. Elevii ascultă. M-ar costa treisprezece cuvinte.

Mi-au rămas șapte.

– Cum este vocabularul ei? întreabă Patrick, făcând semn cu bărbia spre mine. Apoi reformulează: Învață?

Ridic din umeri. Până la șase ani, Sonia ar trebui să aibă o armată de zece mii de lexeme, trupe individuale

care se adună și stau drepte, supunându-se ordinelor pe care creierul ei mic, încă plastic, le emite. Ar trebui să aibă dacă cei trei R nu ar fi acum reduși la unul: aritmetică simplă. Până la urmă, într-o bună zi, fiica mea va trebui, potrivit așteptărilor, să facă singură cumpărături și să conducă o gospodărie, fiind o soție devotată și ascultătoare. Pentru asta ai nevoie de matematică, nu de scris. Nu de literatură. Nu de o voce.

– Tu ești lingvistul cognitiv, spune Patrick, adunând farfuriile goale și îndemnându-l pe Steven să facă același lucru.

– Am fost.

– Ești.

În ciuda anilor de exercițiu, cuvintele suplimentare îmi ies înainte să le pot opri:

– *Nu. Mai. Sunt.*

Patrick se uită cum contorul meu adaugă alte trei intrări. Simt presiunea fiecăruia pe pulsul meu, ca o bătaie de tobe prevestitoare.

– E suficient, Jean, spune el.

Băieții schimbă priviri îngrijorate, genul de grijă care vine atunci când știi ce se întâmplă când un contor trece de acele trei cifre. Doi, zero, zero. Acum îmi rostesc ultimul cuvânt de luni. Fiicei mele. Șoptesc „noapte bună” și ochii lui Patrick îi întâlnesc pe ai mei, implorând.

O ridic și o duc în pat. E mai grea acum, aproape prea grea ca să mai fie ridicată, și am nevoie de ambele brațe.

Sonia îmi zâmbește când o învelesc cu pătura. Ca de obicei, nu există nicio poveste înainte de culcare, nicio Dora exploratoarea, niciun Pooh și niciun Piglet, niciun Peter Iepurașul și nici aventurile sale în cultura de salată

a domnului McGregor. Este înspăimântător ce a ajuns să accepte Sonia drept normalitate.

Îi fredonez și adoarme pe o melodie despre păsări cântătoare și iezi, fără versuri și cu imagini tăcute în ochiul minții mele.

Patrick privește din ușă. Umerii lui, odată lați și puternici, se lasă într-un V descendent, iar fruntea îi este traversată de riduri.

Totul la el pare să se îndrepte în jos.

DOI

În dormitorul meu, ca în toate celelalte nopți, mă înfășor într-o pătură de cuvinte invizibile, prefăcându-mă că citesc, permițându-le ochilor mei să danseze peste pagini imaginate din Shakespeare. Dacă mă simt capricioasă, textul meu preferat ar putea fi Dante, în italiana lui originală, statică. Atât de puțin din limba lui Dante s-a schimbat de-a lungul secolelor, și totuși în seara asta mă trezesc analizând un lexicon uitat. Mă întreb cum s-ar descurca femeile italiene cu noile obiceiuri dacă eforturile noastre domestice ar deveni vreodată internaționale.

Poate că ar vorbi mai mult cu mâinile.

Dar șansele ca boala noastră să treacă Oceanul sunt mici. Înainte ca televiziunea să devină un monopol federalizat, înainte ca pe încheieturi să purtăm contoare, am văzut reportaje la știri: Al Jazeera, BBC, cele trei canale RAI ale Italiei și altele care, din când în când, difuzau talk-show-uri. Patrick, Steven și cu mine ne uitam la știri după ce copiii mergeau la culcare.

– Trebuie? mormăia Steven.

Stătea întins în fotoliul lui obișnuit, cu o mână în bolul de florișele și cu cealaltă pe telefon, trimițând mesaje.

Eu dădeam volumul mai tare.

– Nu. Nu trebuie. Dar putem.

Cine știa cât de mult timp avea să mai fie posibil? Patrick vorbea deja despre privilegiile televiziunii prin cablu, care atârnavă de-un fir de păr.

– Nu toată lumea poate să vadă asta, Steven.

Ceea ce nu i-am spus a fost: „Bucură-te cât mai poți!”

Doar că nu prea aveai de ce să te bucuri.

Toate emisiunile erau la fel. Una după alta, râdeau de noi. Al Jazeera ne numea „Noul extremism”. Aș fi zâmbit dacă nu aș fi văzut adevărul pe care îl spuneau. Experții politici britanici dădeau din cap, ca și când ar fi spus: „O, yankeii aștia aiuriți! Ce mai fac acum?” Experții italieni, prezentați de femei sexy, prea puțin îmbrăcate și excesiv machiate, strigau, arătau și râdeau.

Râdeau de noi. Ne spuneau că trebuie să ne relaxăm înainte să ajungem să purtăm baticuri și fuste lungi, fără formă. Pe unul dintre canalele italiene, o satiră îndrăzneată ilustra doi bărbați îmbrăcați în puritani, angajându-se în sodomie. Chiar așa vedeau ei Statele Unite?

Nu știu. Nu m-am mai întors de când s-a născut Sonia, iar acum nu mai există nicio șansă să o fac.

Pașapoartele ne fuseseră luate înaintea cuvintelor.

Ar trebui să clarific: anumite pașapoarte fuseseră luate.

Am aflat asta într-o circumstanță cu totul întâmplătoare. În decembrie, mi-am dat seama că pașapoartele lui Steven și ale gemenilor expiraseră și am căutat pe internet să descarc trei cereri de reînnoire. Soniei, care nu avea

niciun alt document în afară de certificatul de naștere și un carnet cu vaccinările, îi trebuia un alt formular.

Formularele băieților au fost simple, la fel cum fuseseră mereu al lui Patrick și al meu. Când am apăsă pe linkul aplicației pentru un pașaport nou, am fost condusă pe o pagină pe care nu o mai văzusem înainte, un chestionar cu o singură întrebare: **aplicantul este de sex masculin sau feminin?**

M-am uitat la Sonia, care se juca pe covor cu un set de blocuri colorate, în biroul meu improvizat de acasă, și am apăsă pe căsuța pentru **feminin**.

– Roșu! a strigat ea, uitându-se la ecran.

– Da, dragă, am răspuns. Roșu. Foarte bine. Sau?

– Stacojiu.

– Și mai bine.

Fără să fie întrebată, a continuat:

– Purpuriu! Vișiniu!

– Bravo, mama. Continuă, am spus, mângâind-o și aruncând un alt set de blocuri pe covor. Încearcă-le pe cele albastre acum.

Din nou la computerul meu, mi-am dat seama că Sonia avusese dreptate de prima oară. Ecranul era pur și simplu roșu. Roșu ca sângele.

Vă rugăm să contactați numărul de mai jos. Alternativ puteți să ne trimiteți un e-mail la *aplicatii.stat.gov*. Vă mulțumim!

Am încercat să sun la numărul acela de zeci de ori înainte să recurg la e-mail; apoi am așteptat douăsprezece zile înainte să primesc un răspuns. Sau un fel de răspuns. O

săptămână și jumătate mai târziu, mesajul din căsuța poștală mă instruia să merg la centrul local pentru pașapoarte.

– Pot să v-ajut, doamnă? m-a întrebat funcționarul când am apărut cu certificatul de naștere al Soniei.

– Puteți, dacă vă ocupați de aplicații pentru pașapoarte.

Am împins documentația prin fanta ecranului de Plexiglas.

Funcționarul, care părea să aibă vreo nouăsprezece ani, a ridicat actele și mi-a spus să aștept.

– O, a zis el când a venit înapoi la ghișeu. O să am nevoie de pașaportul dumneavoastră pentru un minut. Doar ca să fac o copie.

Mi s-a spus că eliberarea pașaportului Soniei va dura câteva săptămâni. Nu mi s-a zis însă că pașaportul meu fusese invalidat.

Am aflat asta mult mai târziu. Iar Sonia nu și-a primit niciodată pașaportul.

La început, câțiva oameni au reușit să fugă. Unii au trecut granița în Canada, alții au plecat pe bărci spre Cuba, Mexic, diverse insule. Autorităților nu le-a luat mult până să stabilească puncte de verificare, iar zidul care despărțea California de Sud, Arizona, New Mexico și Texas de Mexic fusese deja construit, așa că plecările s-au oprit destul de repede.

– Nu putem permite ca toți cetățenii noștri, familiile noastre, mamele și tații noștri să fugă, a spus președintele într-una dintre primele lui cuvântări.

Încă mă gândesc că am fi putut să reușim dacă am fi fost doar eu și Patrick. Dar cu patru copii – dintre care unul încă nu știa suficient cât să nu sară în scaunul mașinii și să strige „Canada!” spre paznicii de la vamă – în niciun caz.

Așa că, în seara asta, nu mă simt pretențioasă, nu după ce mă gândesc cât de ușor ne-au ținut prizonieri în propria țară, nu după ce Patrick m-a luat în brațe și mi-a spus să încerc să nu zăbovesc asupra a ceea ce a fost în trecut.

În trecut.

Uite cum era în trecut: stăteam noaptea treji până târziu, vorbind. Zăboveam în pat în diminețile de weekend, amânând sarcinile și citind ziarul de duminică. Organizam petreceri cu cocktailuri, cine și grătare de vară când se schimba vremea. Jucam diverse jocuri – mai întâi pică și bridge, iar mai târziu, când băieții s-au făcut suficient de mari încât să deosebească un șase de un cinci, război și „mergi la pescuit”.

În ceea ce mă privește, aveam prietene. „Petreceri de cotcodăceală” le spunea Patrick serilor mele petrecute în oraș cu fetele, dar știi că nu o făcea cu răutate. Era doar unul dintre acele lucruri pe care le zic bărbații.

Asta îmi spun, oricum.

Aveam cluburi de carte și discuții la cafea, dezbăteam politica în baruri de vin, mai târziu în subsoluri – versiunea noastră de a citi *Lolita* în Teheran. Pe Patrick nu păreau să îl deranjeze escapadele mele săptămânale, deși glumea despre noi câteodată, înainte să nu mai rămână nimic de glumit. În cuvintele sale, eram vocile care nu puteau fi reduse la tăcere.

Ei, bine, cam atât cu infailibilitatea lui Patrick.

Când a început totul, înainte ca oricare dintre noi să vadă ce ne rezervă viitorul, era o femeie anume, una din genul celor mai vocale. Numele ei era Jackie Juarez.

Nu vreau să mă gândesc la Jackie, dar, dintr-odată, parcă sunt cu un an și jumătate în urmă, nu la mult timp după inaugurare, și stau în sufragerie alături de copii, atenându-le râsul pentru ca Sonia să nu se trezească.

– Femeia de la televizor este isterică, spune Steven când se întoarce în sufragerie cu trei castroane de înghețată.

Isteric. Detest acest cuvânt.

– Ce? întreb.

– Femeile sunt nebune, continuă el. Nu e ca și cum ar fi vreo noutate, mamă. Știi ce se spune despre femeile isterice și crizele mamei.

– Ce? întreb din nou. De unde ai auzit asta?

– Am aflat azi la școală. Un tip pe nume Cooke sau așa ceva.

Steven împarte desertul.

– La naiba! Un castron e mai mic. Mama, îl vrei pe cel mai mic sau pe cel mai mare?

– Pe cel mai mic.

Mă tot străduiesc să slăbesc după ultima sarcină.

El dă ochii peste cap.

– Da. Stai să vezi tu când ajunge și metabolismul tău la patruzeci și ceva de ani. Și de când ai început să citești Crooke? Nu credeam că *Descrierea corpului bărbătesc* a ajuns pe lista de lecturi obligatorii la liceu. Iau o primă linguriță din ceea ce par a fi trei bucăți de salam de biscuțiți de mărimea unui șoarece. Chiar și pentru literatură avansată.

– Încearcă studii religioase avansate, mamă, spune Steven. Oricum, Cooke, Crooke... Care-i diferența?

– Un „r“, puștiule.

Mă întorc spre femeia furioasă de la televizor.

A mai apărut și înainte, vociferând despre salariile inegale și despre plafoanele de sticlă impenetrabile, mereu inserând aluzii despre ultima ei carte. Aceasta poartă un titlu înălțător, apocaliptic: *Ne vor închide gura*. Subtitlu: „Ce trebuie să știi despre patriarhat și vocea ta“. Pe copertă, o serie de păpuși color – de la Kewpie la Barbie și la Raggedy Ann – care privesc din fotografie cu gura astupată în Photoshop de un căluș.

– Bizar, îi spun lui Patrick.

– Cam exagerat, nu crezi? El se uită, cam cu jind, la înghețata mea care se topește. Mănânci toată aia?

Îi dau castronul, nedezlipindu-mi privirea de televizor. Ceva mă deranjează la călușurile acelea – chiar mai mult decât ar trebui să mă deranjeze o Raggedy Ann cu o bilă roșie legată de față. Cred că, de fapt, curelele sunt de vină. „X“-ul negru cu centrul roșu ca sângele ce traversează fața